

Tilfælde vil komme til at udtale en Kritik over den Dommer, der har affagt Fængslingstjendelsen, og man har ikke fundet det rigtigst, at den Dommer, der har affagt Fængslingstjendelsen, skulde udtale en Kritik over sig selv, men da det ogsaa kan fremkalde Banstieligheder, navnlig naar Sagen indbringes umiddelbart for Høiestret, har man givet Vedkommende Valget imellem at anlægge Sagen enten ved Underretten eller umiddelbart ved den overordnede Ret, for saa vidt det ikke er Høiestret. For at Enhver skal kunne anlægge en Erstatningsag, selv om han er ubemidlet, har man dernæst foreslaaet, at Sagen skal være beneficeret. Naar det i den nye § 4 udtales, at Sag om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel skal anlægges inden et Aar, efter at den Paagjældende er kommen til Kundskab om de Omstændigheder, hvorpaa han grunder sit Erstatningskrav, maa derved ikke forstås, at det skal være inden et Aar efter Dommens Afgielse, men, som der staar i Paragrafen, inden et Aar, efter at den Paagjældende er kommen til Kundskab om de Omstændigheder, hvorpaa han støtter sit Krav. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 7 angaar, giver det den, som har været uskyldig dømt, Ret til at faae Erstatning, thi naar man gaar ud fra, at den, der uden Grund har været underkastet Varetægtsfængsel, skal have Ret til Erstatning, maa man saa meget mere give denne Ret til den, der er dømt uden at være skyldig og give ham al mulig Opreisning. Jeg skal her med Hensyn til Svækkelsen af Domme udtrykkelig bemærke, at der er jo ingen Banstieligheder med Hensyn til Domme, som ere affagte af en underordnet Ret, og som kunne appelleres til en højere Ret, thi er Appelfristen udløben, kan der saas Opreisningsbevilling til at appellere til højere Ret, men hvad Høiestret angaar, ligger det, det maa jeg udtrykkelig bemærke, udenfor Udvalgets og Lovforslagets Hensigt at træffe Bestemmelse om, hvorledes en Høiestretsdom sættes ud af Kraft; det er Noget, man lader staa hen. Forsølgingsmaaden med Hensyn til den uskyldig Dømtes Erstatningskrav bestemmes i det næste Stykke af Vædringsforslaget Nr. 7, som gaar ud paa, at de samme Regler skulle komme til Anvendelse som ved Forsølgning af Erstatningskrav for uforskyldt Varetægtsfængsel med de Forandringer, der følge af Sagens Natur. Med Hensyn til det af det ærede Medlem fra Viborg (Klein) stillede Underædringsforslag maa jeg bemærke, at det er kommet til ved Betænkningens og Vædringsforslagernes endelige Affattelse, da han ved Sygdom var forhindret i at være til Stede

under Udvalgets Forhandlinger. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Vædringsforslag, men har kun villet gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem har været forhindret fra at deltage i Udvalgets affluttende Behandling af Sagen, og at hans Vædringsforslag er kommet til paa Sagens allerlidste Trin. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 8 angaar, indeholder det jo den Bestemmelse, at Erstatning i Henhold til denne Lov udredes af Statskassen, men denne har Regres til den vedkommende Dommer, forsaavidt han derved har gjort sig skyldig i Misbrug af Embedsmyndighed, Skjodesløshed eller andet uforsvarligt Forhold. Det kan ikke findes ubilligt overfor vedkommende Dommer, naar han har gjort sig skyldig i et saadant Forhold, som her er omtalt, at Staten da skal kunne gjøre Ansvar gjældende mod ham, og det er muligt, at der derved kan lægges lidt Tryk paa de Dommere, som have altsfor stor Tilhøielighed til at arrestere paa Maa og Faa for et godt Ord. Vædringsforslaget under Nr. 9 gaar ud paa, at den Sigtede, som frifindes, ikke i noget Tilfælde skal betale Sagens Omkostninger. Jeg skal ikke gaa ind paa at omtale det Tilfælde, hvor han dømmes. Der er under Behandlingen af dette Emne paa Juristmøder og andre Steder ment, at den Sigtede, eller den Dømte rettere sagt, kun delvis, nemlig kun for de Tilfælde, hvor han har været Anledningen, skulde betale Sagens Omkostninger; Udvalget har her indskrænket sig til det ene Tilfælde, at den Vedkommende ikke var dømt. I den Anledning maa jeg tilføie, at naar den Sigtede er uskyldig, selv om han dog har givet nogen Anledning til Forsølgning, dømmes han ikke efter dette Forslag til at betale Sagens Omkostninger, naar han ikke har gjort sig skyldig i strafbart Forhold. Det vilde ogsaa være meget ubilligt, og den nuværende Praxis er meget ubillig i saa Henseende. Thi affet fra Skammen, og hvad der dermed følger, kan det for Mange være langt haardere end selve Straffen. Naar Vedkommende frifindes, og han ikke har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, vil det ogsaa være uretfærdigt, at man da ved Dømmen, ved at paalægge ham Sagens Omkostninger, alligevel lader ham lide en Straf, ja, i mange Tilfælde for den fattige og mindre bemidlede Mand en meget haard Straf. At dette Forslag ikke vil møde nogen Modstand noget Steds, har jeg den allerstørste Anledning til at tro. Hvad Vædringsforslaget Nr. 10 angaar, indeholder det jo kun en udtrykkelig Bestemmelse om, at Loven kun skal virke for de Tilfælde, som ikke ere endelig paakjendte eller paa an-